

καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆ τῆς πατρίδος πρὸς τὸν αὐτοκράτορά της κατέστησε πάλιν ἡμετέρους τοὺς εἰς τ' ἀπώτατα τῆς γῆς διεσπαρμένους γερμανοὺς.

Ἡ ἀγάπη αὐτῆ εἶνε τὸ περι τὸ μέτωπόν του φωτοβολοῦν διάδημα· οὐδὲν δὲ θνητὸς δύναται νὰ κατακτήσῃ ἐπιζηλότερον ἄθλον πολυμύχθου γῆνιου βίου.

Εὐθύτητα καρδίας ἤτησε παρὰ τοῦ βασιλέως Σολομώντος ὁ θεός, «ὁ θησαυρίζων τοῖς κατορθοῖσι σωτηρίαν.» Μετρία φαίνεται ἡ λέξις, ἀλλ' ἐμφαίνει ὅμως ὅ,τι ὕψιστον δύναται νὰ ἐπιτύχῃ θνητός· τὸ παλαιὸν δὲ τοῦτο λόγιον ἐγένετο πολῦτιμος ἀλήθεια παρὰ τῷ αὐτοκράτορι Γουλιέλμῳ. Ἡ εὐθεία αὐτοῦ καρδιά ἦν ἡ πηγὴ τῆς ἀρμονίας ὅλης τοῦ πνευματικοῦ του βίου, τῆς ἀπὸ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ μορφῆς ἀκτινοβολούσης, τῆς ἀναιρούσης πάσας τὰς ἐναντιότητας καὶ λυσούσης οὕτως εἰπεῖν αὐτομάτως πάντα τὰ ὑψηλὰ προβλήματα, τὰ τοσοῦτον ἀφθόνως ἀπασχολοῦντα τοῦ βίου ἡγεμόνος. Οὐδέποτε περὶ ἑαυτοῦ σκεπτόμενος, ἦν ἐλεύθερος ἰδιοτροπιῶν, ἀπρόσιτος εἰς νυγμούς ζηλοτύπου μερίμνης περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ τιμῆς, ξένος εὐτραπέλου ἀστασίας, ὅτε μὲν περισσὴν ὅτε δὲ φειδωλὴν παρεχούσης τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς. Ἄληθινὸς καὶ πιστὸς παρέμεινε πρὸς τοὺς ἄνδρας, ὧν εἶχε δοκιμάσει τὴν εἰς αὐτὸν ἀφοσίωσιν εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, καὶ τρανῶς ἐμαρτύρησε πρὸ τοῦ ἔθνους καὶ παρὰ τῆς πατρίδος τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην του. Ἄλλὰ καὶ τοῦ μεγάλου Ἀρχιγραμματέως ἐγγύς, κ' ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων αὐτοῦ στρατηλατῶν διέμεινε πάντοτε αὐτὸς ἐκείνος, ὁ βασιλεὺς πάντοτε, ὁ πρὸς τὸν θεὸν ὑπεύθυνος, ὁ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐξ ἰδίας πεποιθήσεως κρίνων καὶ ἀποφασίζων τὰ ὀρίζοντα τῆς ἱστορίας τὸν ροῦν.

Ὡς τὸ ἡγεμονικὸν ἀξίωμα, ὅπερ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνέλαθεν, ἐμεγαθύνητο ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος καὶ ἐποικίλλετο καὶ βαρύτερον ἀπέβαινε, οὕτω καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον αὐτοῦ, ἐκρατύνητο ἀδικοκῶς καὶ ὠρίμαζεν, ἀπαύστως ἐργαζόμενος, μέχρις οὗ, περάνας τὸ μακρὸν τῆς ἡμέρας ἔργον, ὃ στέφει σήμερον ἡ εὐλογία ὀλοκλήρου ἀναγεννηθέντος λαοῦ, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, ἐν εὐθανάτῳ ἡρεμῖα προπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου λόγου εἰς κρείττονα βίον, ἐνῶ σύζυγος καὶ θυγάτηρ κατέλειβον τὸ δάκρυ των ἐπὶ τῆς ψυχομένης χειρὸς του.

Ἄλλὰ μένει ὅμως ζῶν πάντοτε ἐν μέσῳ ἡμῶν. Εὐχαριστήσωμεν τῷ θεῷ, ὅτι ἠξίωσεν ἡμᾶς νὰ ζήσωμεν καὶ πράξωμεν ὑπὸ τοιοῦτον ἡγεμόνα. Ἀποδειχθῶμεν δὲ ἀξιοὶ αὐτοῦ, ἐξεργαζόμενοι περὶ τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα ἐκείνου

τὸ ἔργον του, μετὰ φόβου Κυρίου καὶ πίστεως τῇ πατρίδι δουλεύοντες, ἐν αὐταπαρνήσει καὶ ἐθελουσίᾳ φρουροῦντες καὶ θάλποντες ὡς ὑπέρτατον ἀγαθὸν τὴν ἀντὶ τοσοῦτων θυσιῶν ἀποκτηθεῖσαν ἡμῶν ἐνότητά. Δῶμεν ἐνταῦθα ἐν ἀσβέστῳ εὐγνωμοσύνῃ τὴν ἐπαγγελίαν, ὁμοῦ μετὰ τῆς συνηγμένης κύκλῳ νεότητος, ἐφ' ἣ τοσοῦτον ἠυφραίνετο ὁ ὀφθαλμὸς του, αὐτῆς τῆς κυοφορούσης τὸ μέλλον τῆς πατρίδος ἡμῶν, δῶμεν τὴν ἐπαγγελίαν νὰ τηρήσωμεν διὰ βίου τιμᾶν τὴν μνήμην αὐτοῦ, καὶ νὰ μείνωμεν ἀκλονήτως πιστοί, ἐν χαρᾷ καὶ ὀδύνῃ, εἰς τὸν οἶκον τῶν Ὀεντσόλλερν.

Πῶς δὲ ἄλλως νὰ περᾶνωμεν τὴν πένθιμον ταύτην τελετὴν, ἣ ἐπικαλούμενοι ὁμοθυμῶς τὸν θεόν, ὅπως φυλάττῃ, εὐλογῇ καὶ σκέπῃ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ Βασιλέα ἡμῶν Φρειδερίκον, τὴν Αὐτοκράτειραν καὶ Βασίλισσαν σύζυγον αὐτοῦ, τὴν Αὐτοκράτειραν Βασίλισσαν Αὐγούσταν καὶ πάντα τὸν οἶκον τοῦ Αὐτοκράτορος ἡμῶν Γουλιέλμου!

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Βερδιέ ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματός του ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ—καὶ τὸ πρῶτον βῆμα ἦτο τὸ πρόγευμα ἐκεῖνο ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Ἐρβλαί—ὅτι ἀναμφιβόλως ἦτο καλλίτερον νὰ διάγῃ εἰς τὸ μικρὸν τῆς ὁδοῦ Μανσάρ οἰκημά του ἐν Παρισίοις, ἢ, ἂν δὲν ἤθελε τὸν ἐνοικιάσει, εἰς τὸν ἐν Μελέν, ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Ἀμβροσίου οἰκίσκον του, ἐνθα ἐγεννήθη, ἀνευρίσκων ἐν ἡλικίᾳ πενήντα ἐτῶν καὶ πλέον τὸ κηπάριον ὅπου ἔτρεχεν ὅτε ἦτο παιδίον, καὶ τὸ ὅποιον ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν τόσον μικρὸν νῦν, ἐν ᾧ ἄλλοτε τὸ εὔρισκε τόσον μέγα! Ἄλλὰ τί πρὸς τοῦτο; ὅσον στενότερος ἦτο ὁ κῆπος, τόσον μεγαλειτέραν ἄνεσιν θὰ ἠσθάνετο ὁ Βερδιέ. Οὐδέποτε εἶχεν ὀνειροπολήσει τὰς μεγάλας εὐδαιμονίας ἢ τὰς μεγάλας τιμὰς τοῦ κόσμου τούτου. Γιὸς στρατιώτου τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας, ὅστις ἀναχωρήσας ἐκ Μελέν ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης εἶχεν ἐπανέλθει μὲ τὰς ἐπωμίδας τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοὺς ρευματισμοὺς δυστρόπου καὶ μεμψιμοῖρου ἀξιοματικοῦ, ἐθέλει ἑαυτὸν λίαν εὐτυχῆ διότι ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν τὴν χαραχθεῖσαν παρὰ τοῦ γέρου του καὶ πολὺ ἀνταμιφθέντα διότι ὑπερέβη αὐτὸν κατὰ τὸν βαθμόν. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν προκαταρκτικῶν σπουδῶν του, ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ σύ-

ζυγός του, ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἐξωκονόμησαν ὀβολὸν πρὸς ὀβολὸν τ' ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ πληρώσωσι τὰς σπουδὰς τοῦ τέκνου των, διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσι νὰ προοδεύσῃ, διὰ νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ νὰ διαγωνισθῆ καὶ ὅτε ἀπὸ τοῦ Πολυτεχνείου εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Μιτζ' σχολὴν τῆς Ἐφαρμογῆς, διὰ ν' ἀγοράσῃ βιβλία καὶ ἐργαλεία. Φιλόπονος, ἔντιμος, χαίρων ἀληθινῶν ὑπόληψιν ὁ ταγματάρχης ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ καὶ εἰς ὑψηλότερον στρατιωτικὸν βαθμὸν, ἀλλὰ ἡ σκαιὰ συστολή του καὶ ἡ ὀρμηφυτος καὶ σιωπηλὴ ἀποστροφή του κατὰ πάσης ἀδικίας, τὸν παρεκίνησεν ἐν στιγμῇ τινι δυσαρεσκείας νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησίν του, θέτων ὁ ἴδιος τέρμα εἰς τὸ στάδιόν του καὶ καταδικάζων ἑαυτὸν νὰ ζήσῃ μὲ τὰ μικρά του εἰσοδήματα, ἐνῶ ἀκόμη ἔμπροσθέν του ἐμεῖδία τὸ μέλλον.

Εἰς τοὺς ἡπίους καὶ δειλοὺς χαρακτῆρας ἐπέρχονται ἐνίοτε τοιαῦτα ἐπαναστάσεις. Ὁργισθῆ κατὰ τὰ μεγάλα γυμνάσια κατὰ τινος τροφοδότη ἀφήσαντος τοὺς ἄνδρας του νήστεις, παρὰ πᾶσαν δὲ δικαιοσύνην ὁ ἀνώτερός του, φίλος ὢν τοῦ τροφοδότη, ἐπέπληξεν αὐτόν. Ἐκ τούτου ἐξαφθεῖς καὶ παραφερόμενος ὁ Βερδιῆ ἐν ἡλικίᾳ πενήτηκοντα δύο ἐτῶν εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ διαβίωσῃ τοῦ λοιποῦ ἢ ἐν τῇ χαύνῃ ἀργίᾳ μικρὰς τινος πόλεως ἢ ἐντὸς τῆς φονικῆς τύρβης τῶν Παρισίων. Ἐνησχολήθη τότε εἰς τὴν συγγραφὴν πονήματός τινος περὶ πυροβολικοῦ καὶ τῆς προόδου τῆς βληματομετρικῆς τέχνης ἐν Εὐρώπῃ, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ παράσῃ πλέον εἰς τὴν πατρίδα του τοὺς σωματικούς του κόπους, ἀφιέρου εἰς αὐτὴν τὴν μάθησιν καὶ τὴν φιλοπονίαν τοῦ πνεύματός του. Ἄλλως τε ὁ Βερδιῆ ἐκέκμητο μίαν παρηγορίαν καὶ ἐν καθήκον, τὴν ἀνεψιάν του δηλαδὴ τὴν Γιλβέρτην, ὄρφανήν, θυγατέρα ἐνὸς ἀδελφοῦ του νεωτέρου, ὅστις εἶχεν ἐγκαταστῆ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ τὴν οἰκογένειάν του εἰς Ὁρλεάνς καὶ συναθροίσῃ μετὰ κόπου περὶ τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων ὡς ἔμπορος σιδηρικῶν. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν αἴφνης ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του ἡ ἀνεψία ἐκείνη μὴ ἔχουσα ἄλλην οἰκογένειαν ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ Βερδιῆ ἀνεύρισκε ἰδίαν θυγατέρα ἐν τῷ ζῳηρῷ ἐκείνῳ κορασίῳ, τὸ ὅποιον ἀνερχοῦτο εἰς τὰ γόνατά του ὅτε τὴν εἶχεν ἴδει τὴν τελευταίαν φορᾶν. Τότε ὁ ταγματάρχης ἐσυλλογισθῆ ὅτι ἀφοῦ ὁ νεώτερος ἀδελφός του εἶχε θυσιασθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ πρεσβυτέρου, οὐ ἡ ἐκπαίδευσις ἐστοίχισε τόσα χρήματα εἰς τοὺς γέροντας γονεῖς, ὁ πρεσβύτερος, ὁ μόνος νῦν ἐπιζῶν ἐκ τῆς οἰκογενείας καθῆκον εἶχε ν' ἀφοσιωθῆ ἐξ ἰλοκλήρου εἰς τὴν νεανίδα. Καὶ τότε χάριν τῆς Γιλβέρτης ἔμαθε διὰ πρώτην φορᾶν πράγματα ἅτινα πρότερον σχεδὸν ἠγνόει, λό-

γον χάριν τὴν τέχνην του νὰ μετρή τὰ χρήματά του, αὐτὸς ὁ μαθητικὸς, ὅστις ἔλυεν εὐκολώτερον ὅλα τὰ προβλήματα καὶ ἐγίνωσκε κάλλιον τὴν ἄλγεβραν καὶ τριγωνομετρίαν παρὰ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν. Οἱ γονεῖς του εἶχον ἀφήσει αὐτῷ μετὰ τοῦ ἐν τῇ λεωφόρῳ Ἀγίου Ἀμβροσίου οἰκίσκου περὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας φράγκων· εἶχε καὶ αὐτὸς ἀποταμιεύσει περὶ τὰ δεκαπεντακισχίλια ἅτινα ἐκέρδησε παρέχων πρὸς ἑκδοσιν ἐπιστημονικὰ συγγράμματα εἰς στρατιωτικὸν βιβλιοπωλεῖον· πάντα ταῦτα ἡμοῦ μὲ τὰς πρώτας του οἰκονομίας ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ του σταδίου καὶ τὴν μικρὰν προῖκα τῆς Γιλβέρτης ἀπέφερον πρόσδοον ἐτήσιον ἑπτακισχιλίων καὶ πεντακοσίων φράγκων, ἀρκετὴν ὅπως ζήσωσιν ἐντίμως, χωρὶς οὐδὲν νὰ ὀφείλωσι καὶ οὐδὲν νὰ ζητήσωσι παρὰ τῶν ἀδιαφόρων.

Ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς ἐν Μελὲν οἰκίας του ἠδύνατο ἀληθῶς ν' ἀρυσθῆ ὁ ταγματάρχης τριάκοντα περίπου ἀκόμη χιλιάδας φράγκων· ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη ποτὲ ν' ἀπαλλοτριωθῆ τοῦ κτήματος ἐκείνου. Αἱ εἰκόνες τοῦ λοχαγοῦ Βερδιῆ, πατρός του, βεβυθισμένον ἔχοντας τὸν τραχηλὸν ἐντὸς τοῦ ὑψηλοῦ περιλαίμιου τῆς στοτῆς τῶν ἐπιλέκτων καὶ τῆς μητρός του, φερούσης τὴν ἐσθῆτα τῆς ἐποχῆς μὲ τὰς πλατείας χειρίδας καὶ μειδιώσης ἀπὸ τοῦ πλαισίου τῆς, ἔμενον ἀκόμη καὶ θὰ ἔμενον διὰ παντός ἀνηρητημέναι εἰς τὴν θέσιν, ὅπου ὁ Βερδιῆ ἀνέκαθεν τὰς εἶχεν ἴδει ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας. Ἐκεῖ θὰ τὰς ἔβλεπεν ἕως ἐτύλιστο ζωῆς. Ἄν δὲ εἰς Παρισίους ὢν δὲν εὐρίσκετο ἐγγύτερον τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ τῶν ἀρχειῶν, ὁ ταγματάρχης εὐχαρίστως ἤθελε κατοικεῖ εἰς τὴν ἐν Μελὲν οἰκίαν του δι' ὅλου τοῦ ἔτους.

— Ἄλλ' ὄχι, ὄχι! Ἡ Γιλβέρτη πολὺ θὰ ἐστενοχωρεῖτο, ἔλεγε, καὶ ἐγὼ θὰ ἐσκωρίαζα ὅλους διόλου [

Ἐν τοσούτῳ ἐνοίκιασε τὸ μικρὸν οἶκμα ἐκεῖνο εἰς ἀνθρώπους ἡσύχους καὶ ἀσφαλεῖς, δυναμένους νὰ σεβασθῶσι τὰ ἔπιπλα καὶ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ οἴκου του, ἐντεῦθεν δὲ ἐξωκονόμει καὶ νέους πόρους ὑπὲρ τῆς ἀνεψιάς του.

Ἀφ' ἐτέρου ἠγάπα τοὺς Παρισίους, τὴν ἡρεμον ἐκείνην γωνίαν τῶν Παρισίων, ὅπου, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Μανσάρ μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς λεωφόρου ἠδύνατο νὰ περιπατῆ σχεδὸν μὲ τὰς ἐμβάδας τὴν ἐσπέραν. Τὸ κατερχομένον τὴν ὁδὸν Φονταίν λεωφορεῖον μετέφερον αὐτὸν κατ' εὐθείαν χρησιμώτατα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην. Εὐδαίμων ἐν τῇ γαληνῇ οἰκιακῇ ἐστία του ὁ ταγματάρχης διήρχετο εὐχαρίστως καὶ χωρὶς ν' ἀνιᾶ τὴν περίοδον τοῦ μακροῦ χειμῶνος καὶ ὅτε αἱ πρώται τοῦ ἔαρος ἡμέραι ἐπανέτελλον, σφόδρα ἐτέρπετο μεταβαίνων, οἰονεὶ πρὸς ἐξοχικὴν διαμονὴν ἐπὶ μίαν καὶ ἐνίοτε δύο ἡμέρας

εις Μελέν, ἐπανευρίσκων τὰ δένδρα τοῦ κήπου του βλαστήσαντα ἤδη, βλέπων τὰ ἄνθη του ἀναγεννώμενα, περιπατῶν παρὰ τὸν Σηκουάναν εἰς τὴν παρκοπαμίον ὁδὸν τοῦ Ἀσπαί ἢ ἀνερχόμενος τὴν ὁδὸν Ἀγίου Στεφάνου, ἦτις τῷ ἐφάνητο ὅτι ποσῶς δὲν εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, διὰ νὰ σταματήσῃ καὶ ἐπικαλεσθῆ τὰ φάσματα τοῦ παρελθόντος τῆς ἐνώπιον τῆς Γιλβέρτης πρὸ τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ τῶν Κωδῶνων, ἔνθα ἠγεύρετο τὸ Κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου.

Καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν νεάνίδα :

— Ἐκεῖ μέσα βλέπεις;.. ἐκεῖ ἐκοινωνήσα διὰ πρώτην φοράν· καὶ ἐκεῖ, ἴσως — ποῖος εἰξέυρει! — θὰ νυμφευθῆς καὶ σύ!

Ἡ δὲ νεάνις γελῶσα ἀπήντα :

— Νὰ νυμφευθῶ; Ἐχω καιρὸν! Διόλου δὲν τὸ συλλογίζομαι.

Οὐδ' ὁ Βερδιέ ἐσυλλογίζετο νὰ θέσῃ τὴν ὑποψηφιότητά του, ὅτε ἡ κυρία Ἐρβλαί, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε δύο ἢ τρεῖς φορές κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Σωσῆ δ' Ἀντὴν αἰθουσάν τῆς, ἐσκέφθη περὶ αὐτοῦ. Ἡ κυρία Ἐρβλαί τὸν ὑπολόγητετο, ὁ δὲ Μεδερίκος Σαρβέ ἐγίνωσκεν ὁποῖα ψυχὴ στωικὴ ἐν τῇ πραότητι τῆς ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ μικροσώμου καὶ συνεσταλμένου ταγματάρχου. Εἶχεν ἴδει τὸν Βερδιέ λοχαγὸν τότε μετακομισθέντα εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Μελέν μετὰ τὴν μάχην τοῦ Φρεσβίλλερ, ἐξερχόμενον ἅμα τῇ θεραπείᾳ του καὶ διασχίζοντα τὰς πρωσικὰς γραμμάς ὑπὸ τὸν μεταμφιεσμὸν χωρικοῦ, ὅπως συναντήσῃ ἐν οἷον δῆποτε σύνταγμα, λείψανόν τι τοῦ στρατοῦ ἐκεῖθεν τοῦ Δεϊγῆρος. Ἐγίνωσκεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς μαθητείας του ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ Γκαρὲν ἐν Μελέν, ὅπου καὶ αὐτὸς εἶχε σπουδάσει ἐννέα ἔτη μετὰ τὸν ταγματάρχην, τὴν εὐστάθειαν τῶν πεποιθήσεων τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου ἀνδρός, ὅστις εἶχε μείνει παροιμιώδης ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε ταυτοχρόνως γερουσιαστὴς καὶ βουλευτῆς, τὸ ὁποῖον οὐχ ἤττον δὲν θὰ τὸν δυσηρέσκει ποσῶς, ἐνέκρινε τὴν ἀνακάλυψιν τῆς κυρίας Ἐρβλαί καὶ τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὸν Βερδιέ, ἂν εἰς τὸν Βερδιέ ἐλάγχχανεν ἡ διαδοχὴ του!

Ἄλλ' ὁ Βερδιέ δὲν ἐδέχθη εἰμὴ ἀφοῦ ἡ κυρία Ἐρβλαί ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν περὶ κινδύνου καὶ περὶ καθήκοντος

— Συλλογίσθητε, φίλτατε ταγματάρχα· εἴθε ἀνεξάρτητος, εἴθε ἐλεύθερος... Ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα ἐτῶν εἴθε εὖρωστος ὡς νὰ εἴθε τριακοντούτης. Λαμπρὸν μέρος δύναται νὰ διαδραματίσῃ εἰς δημήγυριν ἀποτελουμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀνδρῶν θεραπευόντων τὰ ἰδιαίτερα τῶν συμφέροντα, ἐξ ἀδολέσχων καὶ ἡλιθίων, ἀνὴρ ἐντιμὸς ἀνυπόκριτος καὶ εἰλικρινὴς

ὅστις ἔρχεται ἀπλῶς νὰ εἴπῃ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐμπρὸς, ταγματάρχα! ὀλίγον θάρρος!. Ἐπὶ τὴν ἔφοδον!

Ἡ κυρία Ἐρβλαί ὠμίλει ἐπιτηδεῖως μὲ χάριν, παρορμῶσα τὸν δειλιῶντα ἀγαθὸν ταγματάρχην.

Ὁ Βερδιέ ἔξεε τὸ οὖς του· εἶχε βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ διστάζῃ Πῶς! Εἰς ὅλον τὸ διαμέρισμα δὲν εὕρισκετο τάχα κανεὶς ν' ἀναπληρῶσῃ τὸν Σαρβέ;

— Κανεὶς, ταγματάρχα, κανεὶς!.. Ἄλλ' ὄχι!.. Ὑπάρχει εἰς, ὁ Γκαρούς ἴσως, ὁ Γκαρούς ἐκεῖνος ὁ ριζοσπάστης, ὅστις ἠγόρασε πρὸ μικροῦ ὀλίγα κτήματα καὶ διοργανίζει πολιτικὰς συναθροίσεις εἰς τὰ καφενεῖα τοῦ Δαμμαρί. Ἄλλ' ὁ Γκαρούς δὲν εἶνε ἐπιφοβὸς ἐκτὸς ἐὰν σεῖς, ὁ ὑποψήφιος περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σαρβέ ἐγγυᾶται, σεῖς ὁ εὐυπόληπτος δὲν ἐκτεθῆτε. Ἔλα λοιπόν, σὰς λέγω καὶ πάλιν, κύριε ταγματάρχα διστάζετε;

Ἄλλ' ὁ ταγματάρχης εἶχε λόγους νὰ διστάζῃ. Πᾶσα ἀντιπροσωπεῖα εἶνε πολυτέλεια. Ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ ἐκλογαὶ στοιχίζου ἀκριβᾶ. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἐδέχετο καὶ ὅτι θὰ ἐξελέγετο, πόσα θὰ ἐδαπανῶντο! Εἰξέυρει καλὰ τὸν ἑαυτὸν του· θὰ ἔδιδεν εἰς ὅποιον καὶ ἂν τοῦ ἐζήτηι. Ἄλλ' ἐκ τῆς προσόδου του τῶν ἐννεακισχιλίων φράγκων ἀφοῦ ἤθελε δώσει ἀρκετὰ, γενναιοπαρόχως ὅσον τὸ δυνατόν εἰς φιλανθρωπικὰς ἐταιρίας, εἰς τοὺς ἀπόρους ἐκλογεῖς, εἰς τ' ἀγαθοεργὰ καταστήματα, εἰς συνεισφορὰς, ἐλεημοσύνας, θὰ ἔμενεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν Βερδιέ τὸ ἀναγκαιοῦν ποσὸν ὅπως ζήσει; Δὲν θὰ ἐπήρχετο κατ' ἀνάγκην μείωσις τοῦ ἰσχυοῦ εισοδήματός του: Ἡ ἐκ τῶν στρατιωτικῶν πονημάτων του πρόσσδος θὰ ἐπήρκει ἄρα γε πρὸς συντήρησιν του ἐν τῇ νέᾳ του καταστάσει;

Ἄν ἦτο δυνατόν τοῦλάχιστον νὰ μὴ ἐγίγη ποσῶς τὴν πενιχρὰν προῖκα τῆς ἀνεψιάς του!

Ἡ Ἐρρικέττα Ἐρβλαί ἔθηκε τότε ἐπιτηδεῖως τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς εὐαισθήτου χορδῆς. Ἡ ἀνεψία τοῦ Βερδιέ! ἡ κόρη τῆς! Ὁ ταγματάρχης ἐγίνωσκε πόσον αὐτὴ ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ τῆς νεάνιδος. Λοιπόν, ὅτε θὰ ἦτο ἀνεψία βουλευτοῦ ἢ Γιλβέρτη εὐκολώτερον θὰ ἠδύνατο νὰ νυμφευθῆ. Οἱ βουλευταὶ εἶνε οἱ ἠγεμόνες τῆς ἐποχῆς· βεβαίως τὴν ἠγεμονεῖαν του θὰ μεταχειρίζετο μόνον ἐπ' ἀγαθῷ· ἀλλ' ὅτε θὰ κατεῖχε διακρηπῆ θέσιν, θὰ ἐθεωρεῖτο τάχα ὅτι κατεχρᾶτο τὴν θέσιν του ταύτην μεριμνῶν περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἀνεψιάς του;

Τὸ ὅπως οὖν ἐγωῖστικὸν ἐπιχείρημα ἐφάνη ὅτι ἔπεισε τὸν ἀγαθὸν Βερδιέ.

Καὶ ὅμως ὄχι, δὲν ἦτο αὐτὸ κυρίως ὅπερ

τὸν ἔπειθεν. Εἰς τοὺς συλλογισμοὺς του τοῦ ἑλλησμόνοι τὴν Γιλβέρτην. Ἡ Ἑρρικέτα ἔσειε διαρκῶς ὡς κρόταλον εὐηχον παρὰ τὰ ὄτα γηραιοῦ ἱπποῦ τὴν πολυσήμαντον καὶ ἤχηρὰν λέξιν καθήκον.

Τὸ καθήκον! Ἐτρεφε πάντοτε σεβασμὸν πρὸς αὐτὸ ὁ ταγματάρχης· ἀλλ' ἦτο συνεσταλμένος ἀπέναντί του, δὲν ἐστρεφοδίκει. Λατρεύων τὸ ἰδανικὸν τῆς δικαιοσύνης, ἐθεώρει φυσικὸν νὰ ὑπάρχωσιν ἄνδρες ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἰδανικοῦ τούτου. Ἐφρόνει ὁμως ὅτι οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν ἐχόντων ἰδιαιτέρας γνώσεις, ὑπεροχὴν ἀνεγνωρισμένην, μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων ὧν δηλαδὴ ἐκείνων, ὁ βίος ἦτο παραδειγματικός. Ἐφρόνει τέλος ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέγωνται οἱ ἀξιώτατοι.

Πῶς δὲ εἰς ἓν ὀλόκληρον διαμέρισμα τόσον πλησίον τῶν Παρισίων κείμενον ὁ Σαρβὲ θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐν ἑλλείψει, αὐτοῦ τοῦ ἐμπόρου ἄλλος κατάλληλος διὰ τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα εἰμὴ εἰς πρῶν ταγματάρχης τοῦ 5ου συντάγματος τοῦ πυροβολικοῦ παραιτηθεὶς τοῦ βαθμοῦ του ἐν στιγμῇ ὀργῆς:

Πῶς! αὐτὸς ὁ Βερδιὲ ἠδύνατο κάλλιον παντὸς ἄλλου νὰ λάβῃ τὸν λόγον ἐν ὀνόματι τόσον πλήθους ἐκλογέων ἐχόντων πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῶν μακαριὰν ἐμπιστοσύνην;.. Ἡ συναίσθησις τῆς ἀνεπαρκείας του τὸν κατέβαλεν. Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ μόνῃ ὅτι θ' ἀνήρχετο εἰς τὸ βῆμα ἠσθάνετο τὸ σῶμά του περιλουόμενον ὑπὸ ἰδρώτος:

— Δὲν θὰ ἀγορεύετε, θὰ ἐργάζεσθε· Ἐχετε βεβαίως τὴν ἰδιαιτέραν σας γνώμην περὶ τοῦ στρατοῦ; εἶπεν αὐτῷ ὁ γερουσιαστής.

Ἄν εἶχεν ἰδιαιτέραν γνώμην περὶ τοῦ στρατοῦ; Βέβαια εἶχεν! Δὲν τὴν εἶχεν ἐκφράσει ἐνόσω διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, διότι ἡ πειθαρχία ἐπέβαλλεν αὐτῷ σιγὴν· ἀναμφιβόλως ὁμως θὰ προσεπάθει νὰ τὴν ὑποβάλῃ ὅπως ληφθῇ ὑπὸ σκέψιν ἂν ποτε ἐγένετο μέλος τῆς Βουλῆς.

— Πολὺ καλὰ! τότε εἰσέλθετε εἰς τὴν Βουλὴν! ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Σαρβὲ.

Ὁ ταγματάρχης συνησθάνετο μετὰ φιλοπάτριδος ἀνησυχίας, μετ' ἔρωτος σφοδροῦ πρὸς τὸ εὐγενὲς στρατιωτικὸν στάδιον ὅτι πολλὰ, πάρα πολλὰ πράγματα ἠδύνατο νὰ γείνωσιν ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ. Ὡ! τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν ἀνὴρ τις πεπειραμένος καὶ ἄνευ φιλοδοξίας, παλαιὸς σύντροφος τοῦ στρατιωτικοῦ, κατῴρθον νὰ γείνωσι παραδεκταὶ παρὰ τῶν ἐν τῇ βουλῇ ἀγαθῶν πολιτῶν μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἐμελλον ν' ἀποβῶσι πρὸς ὄφελος τῶν ἀπομεινάντων ἐν τῷ συντάγματι γενναίων συντρόφων του, τῶν συνοπλιτῶν του, οὓς ἠγάπα, μεθ' ὧν ἐνίοτε

ἠσθάνετο τὸν πόθον νὰ συμβιώσῃ αὐθις, ὅτε ἐν τῇ καπνῷ τῆς καπνοσύριγγός του, ὅστις ἀνήρχετο διαρκῶς καὶ διελύετο, ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε τὸν καπνὸν μάχης! Ἄν τοιοῦτος τις ἀνὴρ παρουσιάζετο, ἀναμφιβόλως ὅλοι θὰ ἐκέρδιζον!

Καὶ ὁ Βερδιὲ ὁσάκις μετέβαινε εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως ἢ εἰς τὴν Πλατείαν τῶν Ἀπομάχων διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς γυμναζομένους στρατιώτας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν δάκνων ἅμα τὸν πυρρὸν του μύστακα καὶ παρατηρῶν τοὺς μικροσώμους ἐκείνους τῆς Γαλλίας ἀγρότας τόσον εὐσταλεῖς ἐν τῇ στρατιωτικῇ αὐτῶν στολῇ:

— Καυμένα παιδιὰ! καὶ ὁμως ἂν οἱ ἐν τοῖς πράγματι ἀντὶ νὰ παίξουν μὲ τὰς πτώσεις τῶν ὑπουργείων καὶ νὰ διαπληκτιζῶνται ἀναμεταξύ των ἐφρόντιζον καὶ διὰ σᾶς, θὰ εὐρίσκοντο ἀκόμη γεροὶ στρατιῶται φέροντες τὴν κυανόχρουν αὐτὴν στολήν!

Ἄλλὰ τίς ἐφρόντιζε περὶ αὐτῶν; Μερικοὶ γέροντες ἰσχυρογνώμονες ὡς αὐτός, πικρὰς δοκιμάζοντες ἀναμνήσεις κατὰ τινὰς πολὺ συχνὰς ἐπετηρίδας, μερικοὶ ἐξηνητημένοι καὶ ἄχρηστοι πρεσβύται περιφέροντες τὴν ἑαυτῶν μελαγχολίαν εἰς τοὺς στρατῶνας ἢ διατρίβοντες εἰς τὰς μικρὰς τῶν ἐπαρχιῶν πόλεις. Μετ' αὐτοὺς οὐδεὶς ἄλλος!..

— Καὶ ποῖος πταίει; ἔλεγεν ὁ Σαρβὲ· ἀφοῦ σᾶς προσφέρω μίαν θέσιν βουλευτικὴν, δι' ἧς δύνασθε ν' ἀποβῆτε χρήσιμος εἰς αὐτοὺς τοὺς νέους καὶ σεῖς δὲν τὴν θέλετε!

Κανεὶς δὲν παρουσιάζετο ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὴν ιδέαν, ὑπὲρ ἧς ὁ Βερδιὲ ὑπερεμάχει, ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Γκαρούς, οὗ ἡ ὑποψηφιότης προώδευεν, τὸ κακὸν ἐκείνο ὑποκείμενον, ναυάγιον τῶν ἐν Παρισίοις θυελλῶν, φέψαλος τῆς ἄλλοτε πυρκαϊᾶς, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ κατακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν κατοίκων. Ἐπρεπεν, ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ. Τῷ ὄντι δὲ ἐφαίνετο εἰς τὸν ταγματάρχην ὅτι τὸ καθήκον ἐκεῖ ἐνέκειτο:

— Πρέπει νὰ διακινδυνεύσω λοιπόν, κυρία; ἐνομίζετε ὅτι πρέπει νὰ διακινδυνεύσω; Τὸ ὄνομά μου σᾶς ἀναγκαιοῖ; Ἔστω λοιπόν! Λάβετε τὸ ὄνομά μου.

Καὶ θαρραλέως ἔβαινε ὡς εἰς τὸ πῦρ τῆς μάχης.

Μία λέξις τῆς Ἑρρικέττας ἄλλως τε συνετέλεσεν εἰς τὴν ὀριστικὴν νίκην. Ἐπειδὴ ὁ Βερδιὲ ἀκόμη ἐδίσταζεν, εἶπεν αὐτῷ:

— Εἰξεύρετε ὅτι ὑπάρχουν κίνδυνοι, ταγματάρχα, καὶ ἂν ἀποποιηθῆτε, θὰ νομίσουν ὅτι ἐφοβήθητε!

Ἡ φράσις τῆς ἔβαλλε κατὰ σκοποῦ· ὁ ταγματάρχης ἀνέκαθεν εἶχε παραδεχθῆ ὡς ἐμβλημα τοῦ βίου του τὸ ρητὸν:

«Πράττε πάντοτε ὅ,τι φοβεῖσαι νὰ πράξῃς.»

Τούθ' ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἐφοβείτο.

Καὶ τί νὰ φοβηθῆ τάχα; Τοὺς κεραυνοὺς τῆς εὐγλωττίας τοῦ Γκαρούς; Τὸν ὀρυμαγδὸν τῶν ἐκλογικῶν ὁμηγύρων; Ὁ ταγματάρχης Βερδιέ εἶχε ἴδει πολὺ σοβαρώτερα ἀπ' αὐτά!... Ἐνόμιζεν ἄλλως τε ὅτι ἤρκει νὰ παρουσιασθῆ ἔντιμος ἀνὴρ εἰλικρινῆς καὶ σταθερὸς εἰς τὰς ιδέας του, ὅπως ἀμέσως ἀκουσθῆ ἡ φωνὴ του παρ' ὄλων τῶν ἐντίμων πολιτῶν.

— Εἰσθε ρήτωρ; ἤρωτησεν αὐτὸν ἐν τούτοις ὁ Σαρβὲ προτείνων ἐπιδεικτικῶς τ' ἀγέρωχα στέρνα του.

Ὁ ταγματάρχης δὲν ἦτο ρήτωρ· ἄλλοτε ὁμως ὅτε παρέδιδε μαθήματα πρὸς τοὺς ἀξιοματικούς, ἤκροῶντο αὐτὸν εὐχαρίστως, ὠμίλει δὲ σαφῶς ἄνευ ἐκζητήσεως περὶ τὴν φράσιν. Λοιπὸν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ γεωργοὶ τοῦ Σηκουάνα καὶ Μάρνης, οἱ ἐργάται τοῦ Μελὲν καὶ οἱ λιθοτόμοι δὲν ἦσαν, καθὰ ὑπέθετε, δυσκολώτεροι περὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν λόγων του παρὰ οἱ ἐξεληθόντες τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, κυρία, εἶπε πρὸς τὴν Ἐρρικέτταν. Ἐμπρός! ὅπως λέγετε.

Ὅτε δὲ ὁ Σαρβὲ προσέθηκεν ἀφ' ἐτέρου ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ ἢ μέλλουσα νὰ σχηματισθῆ προθύμως θὰ κατέβαλλεν ἐξ ἰδίων τὴν δαπάνην τῆς ἐκλογῆς, ὁ ταγματάρχης ἐπέμεινε νὰ μετᾶσχη καὶ αὐτὸς τῆς δαπάνης καὶ μάλιστα τοῦ κυριωτέρου μέρους αὐτῆς μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἣν πᾶς ἄλλος θὰ κατέβαλλεν ὅπως ἀπαλλαγῆ τοῦ βάρους. Ἐνόμιζεν ὅτι ἂν ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐννοεῖ καὶ αὐτὸς νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τίποτε εἰς τὴν μάχην, θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς φιλόδοξος καὶ φιλάργυρος, ὅστις ἐπόθει μὲν τὸν ἀγῶνα ἀλλὰ χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ τι. Ἐπέμεινε ἐπὶ τούτου εὐσταθῶς ἐπαναλαμβάνων ὅτι ἡδύνατο ἄνευ στενοχωρίας νὰ διαθέσῃ πέντε ἢ ἐξ χιλιάδες φράγκων, ἃς ἀκριβῶς τότε προϋτίθετο νὰ τοποθετήσῃ.

— Τοιοῦτοτρόπως ἰδοῦ, τοποθετοῦνται καταλλήλως! ἔλεγεν.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἀπήντησεν αὐτῷ *καί*, ὁ ἀγαθὸς Βερδιέ, εὐρέθη ἐν σφοδρᾷ ἀμηχανίᾳ ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Μανσάρ οἴκημά του καὶ ἐπανεῖδε τὴν Γιλβέρτην. Εἶχε τὸ ἦθος δύσθυμον, ὁπωσοῦν τεθλιμμένον, ὡς παιδίον φωραθὲν ἐπὶ ἀτακτήματι.

— Εὐερεῖς!.. Ἦ ἀρχίσῃς τόρα νὰ με μαλλώνης... σὲ προειδοποιῶ,..

— Καὶ διατί, θεέ μου...

— Ἄ!... διατί... Πρὸ ὀλίγου ἐδέχθην... θὰ γελάσῃς... ἐδέχθην νὰ γίνω βουλευτής... μάλιστα, ἐγώ!... Τί τὰ θέλεις;... εἶνε καὶ αὐτὸ καθῆκον ὡς κάθε ἄλλο... Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι χρειάζονται δι' αὐτό... χρήματα... καὶ θὰ

ἐξοδεύσω ἀπὸ τὰ ἰδικά σου, κόρη μου!.. Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως καὶ σοῦ ὑπόσχομαι εἰς τὸ μέλλον νὰ κάμω οἰκονομίαν... Τίποτε βιβλία πλέον εἰς τὸ ἐξῆς!... Ἦ ἀγοράζω ὀλιγωτεραις παληοφυλλάδαῖς... Ἐπειτα μάθε ὅτι καὶ τὸ μέλλον σου... μάλιστα, τὸ μέλλον σου, ἔχει σχέσιν κάπως μὲ τὴν ἀπόφασίν μου ταύτην... Σοῦ ὀρκίζομαι...

Ἡ Γιλβέρτη προσέβλεψε φιλοστόργως τὸν θεῖόν της καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτόν.

— Μὴ σὲ μέλη δι' ἐμέ, ἀγαπητέ μου θεῖε.

Ἐγὼ εἶμαι πάντοτε εὐτυχιστάτη, ὅταν εὐτυχῆς καὶ σύ! καὶ πάντοτε θὰ ὑπερηφανεύομαι δι' ὅ,τι καὶ ἂν πράττης:

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ὑποψήφιος, δν ἡ κυρία Ἐρβλαί εἶχε προσκαλέσει εἰς πρόγευμα εἰς τὴν ἐν Δαμμαρι-λὲ-Δυῶ ἐπαυλίν της ὅπως τὸν παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ τόπῳ διὰ νὰ τελειώσῃ διὰ μιᾶς τὴν δουλειά. Βλέπων δὲ αὐτὸν καθήμενον παρὰ τὴν τράπεζαν, ἰσχνὸν μὲ τὸ μέτωπον ἀπεπιλωμένον καὶ τὴν μακρὰν ρῖνα νεύουσαν πρὸς τὴν ἔμπροσθέν του παροψίδα, ὁ κ. Καπποᾶ ἐμμένων εἰς τὴν ιδέαν του, ἐπανελάμβανεν αὐθις ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν γείτονά του:

— Δὲν κάμνει πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ ταγματάρχης. Ἄν δὲν εἶχε τὸ παράσημον, οὐδὲ τέσσαρας ψήφους δὲν θὰ ἔπαιρνε. Ἄλλὰ ἔχει τὸ παράσημον!

— Ναί... τὸ ὁποῖον ὅμως εἴμπορεῖ νὰ τὸν βλάψῃ εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν ἐκλογέων... Ὑπάρχουσιν τόσοι οἱ ὁποῖοι φωνάζουν ἐναντίον τῶν παρασήμων.

Ὁ κ. Καπποᾶ ἐμειδίασε στρυφνῶς:

— Ἄν ἦμιν ἐγὼ ταγματάρχης, εἰξεύρεις τί θὰ ἀπῆντων; «Τέλος πάντων ἂν ἔχω τὸ παράσημον, δὲν τὸ ἐπῆρα διότι ἐπῆγξ εἰς τὸ κάτεργον.»

— Ἦ ἀπαντήσῃ ἴσως αὐτό, εἶπεν εὐγενῶς ὁ κτηνίατρος.

— Ἦ ἴδωμεν! ὑπέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος. Καὶ ἤρξατο τὸ πρόγευμα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ἡ ΑΡΙΣΤΗ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐρνέστου Λεγουβέ).

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Οἱ γυναικωνῖται ἐξέλιπον, ἀντικατασταθέντες ὑπὸ τῶν φρουριῶν, ἐντὸς δὲ τῶν κεκροσσωμένων τειχῶν ζῶσιν αἱ γυναῖκες ἀσφαλεῖς, ὡς ἄλλοτε ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀπομεμονωμένων δωματίων. Ἀποκεχωρισμένοι τῶν ἀνδρῶν, ὡς αἱ Ἑλληνίδες καὶ αἱ Ῥωμαῖαι, διαβιοῦσιν ἐν μέσῳ τῶν θεραπευνίδων, ἐργάτιδες ὡς ἐκεῖναι